

Tarzan's Verhalen uit de Tropische Wildernis

VAN

EDGAR RICE BURROUGHS

NAAR DE AMERIKAANSCH E UITGAVE BEWERKT

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

RIJSWIJK (Z.-H.)
BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN

AMSTERDAM
J. C. DALMEIJER

DE GEVANGENNEMING VAN TARZAN.

De zwarte krijgers zwoegden in de vochtige hitte van de drukkende schaduw van den jungle. Met oorlogssperen maakten zij de dikke, zwarte leem en de diepe lagen rottende vegetatie los. Met hun zwaargenagelde vingers verwijderden zij de aarde uit het midden van het eeuwenoude wildspoor. Dikwijls hielden zij met werken op, om lachend en pratend, aan den rand van de kuil, die zij aan het graven waren, te gaan zitten rusten.

Tegen de stammen van de dichtstbijstaande boomen stonden hun lange ovale schilden van dik buffelleer en de speren van degenen, die de losgewoelde aarde verwijderden. Zweet glimde op hun gladde, ebbenhoutkleurige huiden, waaronder zware spierbundels, soepel in de volmaaktheid van natuur's onbesmette gezondheid, zich spanden en ontspanden.

Een bok, die voorzichtig langs het pad naar het water ging, bleef staan, toen een uitbarsting van gelach in zijn verschrikte ooren drong. Een oogenblik bleef hij als een standbeeld staan, alleen zijn gevoelige

neusgaten trilden; dan keerde hij zich om en vluchtte geruischloos uit de tegenwoordigheid van de angstaanjagende mannen.

Een honderd yards verder, diep in het labyrinth van den ondoordringbaren jungle, hief Numa, de leeuw, zijn massieven kop op. Numa had bijna tot het aanbreken van den dag goed gegeten en er was veel lawaai voor noodig geweest om hem wakker te krijgen. Nu hief hij zijn kop op, snoof in de lucht en ving de scherpe lucht van den bok en den zwaren geur van menschen op. Maar Numa's buik was goed gevuld. Met een dof, diep gegrom stond hij op en sloop weg.

Schitterend bevederde vogels met schorre stemmen sprongen van boom tot boom. Kleine apen slingerden zich, schetterend en schreeuwend, door de zwaaiende takken boven de zwarte krijgers. Toch waren zij alleen, want de van leven volle jungle is een der eenzaamste plekken van God's groot heelal.

Maar waren zij alleen?

Boven hen keek, zich in evenwicht houdend op een dichtbebladerden tak, een grijssoogige jongeling met groote belangstelling naar iedere beweging van hen. Het vuur van bedwongen haat smeulde onder de zeer duidelijke begeerte van den jongen, om de bedoeling der zwarte menschen te leeren kennen. Zoo'n man had zijn geliefde Kala vermoord. Voor hen kon hij niets dan vijandschap gevoelen, maar toch sloeg hij hen gaarne gade, daar hij zooveel mogelijk te weten

wilde komen over de gewoonten der menschen.

Hij zag de kuil al dieper en dieper worden tot over de geheele breedte van het pad een gat gaapte, dat groot genoeg was, om de zes mannen, die het gegraven hadden, tegelijkertijd te bevatten. Tarzan kon de bedoeling, die zij ermede hadden, niet vermoeden. En toen zij lange stokken sneden en die aan de uiteinden scherp maakten, nam zijn verbazing slechts toe. En deze werd er niet kleiner op, toen zij de lichte stokken dwars over de kuil legden en die zorgvuldig bedekten met aarde en bladeren, zoodat het werk, dat zij gemaakt hadden, geheel onzichtbaar werd.

Toen zij klaar waren, keken zij met alle blijken van tevredenheid naar het werk hunner handen en Tarzan keek er ook naar. Zelfs voor zijn geoefend oog was er nauwlijks een teeken zichtbaar, dat er aan het oude wildspoor geknoeid was.

Zóó geheel ging de aapmensch in zijn overpeinzingen over het doel van de bedekte kuil op, dat hij de zwarten in de richting van het dorp terug liet gaan zonder zijn gewone plagerijen, die hem tot den schrik van Mbonga's onderdanen gemaakt en Tarzan een middel tot wraak en een bron van onuitputtelijk vermaak gegeven hadden.

Doch hoe hij ook peinsde, hij kon het mysterie van de bedekte kuil niet oplossen, want de manieren der zwarten waren Tarzan nog vreemd. Zij waren pas kort te voren in zijn jungle gekomen – de eersten van hun soort, die inbreuk maakten op de eeuwen-

oude suprematie van de dieren, die daar huisden. Voor Numa, den leeuw, voor Tantor, den olifant, voor de groote en de kleine apen, voor al de myriaden wezens van deze woeste wildernis was de levenswijze der menschen nieuw. Zij hadden veel te leeren van deze zwarte, onbehaarde wezens, die rechtop op hun achterpooten liepen – en zij leerden het langzaam en steeds tot hun schade.

Kort nadat de zwarten vertrokken waren, sprong Tarzan behendig op het pad. Achterdochtig snuivend, liep hij om den rand van de kuil. Hij ging op zijn hurken zitten en krabbelde wat van de aarde weg, om een der dwarsstokken bloot te krijgen. Hij rook eraan, betastte hem en bleef er dan eenige minuten ernstig naar kijken. Dan legde hij er de aarde weer even netjes op als hij die erop gevonden had. Nadat hij dat gedaan had, slingerde hij zich weer in de takken der boomen en ging zijn behaarde makkers, de groote apen van Kerchak's troep, opzoeken.

Daarbij kruiste hij het pad van Numa, den leeuw, en bleef hij een oogenblik staan, om een zachte vrucht in de grauwendende snuit van zijn vijand te gooien, en om hem te plagen en uit te schelden voor krengevreter en broeder van Dango, den hyena. Numa keek met zijn geel-groene oogen, die gloeiden van geconcentreerden haat, op naar de dansende gestalte boven hem. Een dof gegrom deed zijn zware kaken trillen en zijn groote woede bracht zijn kron-

kelenden staart in scherpe, slaande bewegingen; maar uit zijn ervaringen van den laatsten tijd opmakend, dat hij met twisten op grooten afstand met den aap-mensch toch niet verder kwam, keerde hij zich om en verdween in de verwarde vegetatie, die hem voor zijn beul verborg. Met een stortvloed van scheldwoorden en een aapachtigen grijns tegen zijn wegsluipenden vijand zette Tarzan zijn tocht voort.

Toen hij een mijl verder was, deed de draaiende wind in zijn gevoelige neusgaten een scherpen geur dringen en een oogenblik later doemde onder hem een groot, grijszwart lichaam op, dat zich een weg baande langs het junglepad. Tarzan brak een kleinen tak af en bij dat plotselinge krakende geluid bleef het zware dier staan. Groote ooren werden opgestoken en zijn lenige slurf zwaaide heen en weer om de lucht van een vijand te zoeken, terwijl twee kleine oogjes argwanend loerden naar den maker van het lawaai, dat zijn vreedzamen tocht gestoord had.

Tarzan lachte hardop en kwam dichterboven het hoofd van de dikhuid.

„Tantor, Tantor!” riep hij. „Bara, de hinde, is nog niet zoo bang als jij, Tantor, de olifant, het grootste van alle jungledieren. Jij, Tantor, met de kracht van even vele Numa's als ik teenen aan mijn voeten en vingers aan mijn handen heb! Jij, Tantor, die groote boomen zoo met wortel en al uit kan trekken, beeft van angst bij het lawaai van een gebroken takje.”

Een rommelend geluid, dat zoowel een teeken van minachting als een zucht van verlichting zijn kon, was Tantor's eenig antwoord, terwijl zijn slurf en zijn ooren en zijn staartje weer in hun gewone houding kwamen; zijn oogjes bleven echter naar Tarzan zoeken. Hij werd echter niet lang in onzekerheid gehouden omtrent de plek, waar de aap-mensch zich ophield, want een seconde later liet de jonge man zich op den breeden kop van zijn ouden vriend vallen. Dan strekte hij zich in zijn volle lengte uit, trommelde met zijn bloote teenen op de dikke huid, krabde met zijn vingers op de zachtere plekken onder de groote ooren en praatte met Tantor over de junglenieuwtjes, alsof het groote dier ieder woord, dat hij zeide, verstond. Veel was er, dat Tarzan Tantor kon doen begrijpen, en ofschoon de jungle-praatjes boven het begrip van den grooten, grijzen dreadnought van den jungle gingen, stond hij met zijn oogen te knippen en met zijn slurf te zwaaien, alsof hij ieder woord met de grootste belangstelling indronk. Maar in werkelijkheid genoot hij van de prettige, vriendschappelijke stem en van de achter zijn ooren streelende handen en van het gezelschap van hem, dien hij dikwijls op zijn rug gedragen had sinds Tarzan als klein kind eenmaal onbewust naar den grooten olifant toegegaan was, aannemend, dat de dikhuid voor hem dezelfde vriendschap koesterde, die zijn eigen hart vervulde.

In de jaren van hun vriendschap had Tarzan

ontdekt, dat hij een onverklaarbare macht bezat om zijn sterken vriend te leiden en te beheerschen. Op zijn verzoek kwam Tantor van een grooten afstand – van zoover als zijn scherpe ooren den schellen doordringenden roep van den aapmensch konden hooren – en wanneer Tarzan lui op zijn kop zat of lag, placht Tantor door den jungle te slenteren in iedere richting, welk zijn kleine vriend hem vroeg in te slaan. Het was de macht van den menschegeest over dien van het dier en zij had een even krachtdadige uitwerking alsof zij beiden den oorsprong ervan begrepen, ofschoon dat met geen van beiden het geval was.

Een half uur lang lag Tarzan daar op Tantor's rug. Tijd had voor geen van beiden eenige beteekenis. Het leven, zooals zij het opvatten, bestond hoofdzakelijk in het gevuld houden van hun buiken. Voor Tarzan was dat een minder inspannend werkje dan voor Tantor, want Tarzan's maag was kleiner en het voedsel was, daar hij tot de alleseters behoorde, makkelijker te vinden. Als hij het eene soort voedsel niet dadelijk krijgen kon, dan waren er altijd genoeg andere soorten om zijn honger te stillen. Hij had een uitgebreider dieet dan Tantor, die slechts de bast van sommige boomen en het hout van anderen at, terwijl een derde soort aantrekkelijk voor hem was door haar bladeren, en dan nog maar alleen in zekere tijden van het jaar.

Tantor moest het grootste gedeelte van zijn leven

besteden aan het vullen van zijn maag, ten einde te kunnen voorzien in de behoeften van zijn krachtige spieren. En zóó gaat het met de meeste diersoorten – hun leven is zoo bezet met het zoeken naar voedsel of met het digereeren daarvan, dat zij voor andere dingen maar heel weinig tijd over houden. Waarschijnlijk belet dat nadeel hun zulke snelle vorderingen te maken als de mensch, die meer tijd heeft om ook over andere dingen te denken.

Deze vragen hinderden Tarzan echter slechts weinig en Tantor in het geheel niet. De eerste wist, dat hij zich gelukkig voelde in het gezelschap van den olifant, maar hij wist niet waarom. Hij wist niet, dat hij, omdat hij een menschelijk wezen – een normaal, gezond, menschelijk wezen was, vurig verlangde naar iets levends, waaraan hij zijn liefde geven kon. De speelkameraden onder Kerchak's apen uit zijn jeugd waren thans volwassen, norsche dieren. Zij gevoelden slechts weinig liefde en boezemden die evenmin in. Met de jongere apen speelde Tarzan slechts nu en dan eens. Op zijn woeste manier hield hij van hen, maar zij waren ver van voldoende of kalme vrienden. Tantor was een groote berg van kalmte, van gewicht en van stabiliteit. Hij was rustig en het was heerlijk op zijn ruwe huid te liggen en je hoop en je verwondering in te fluisteren in de groote ooren, die gewichtig heen en weer klaptten, alsof hij alles volkomen begreep. Van alle junglebewoners had Tantor Tarzan's grootste liefde, sinds Kala van

hem weggenomen was. Soms vroeg Tarzan zich wel eens af of Tantor zijn liefde beantwoordde. Doch het was moeilijk daaromtrent zekerheid te krijgen.

De roep van zijn maag – de voornaamste roep, welken de jungle kent – deed Tarzan ten slotte weer naar de boomen teruggaan, om voedsel te zoeken, terwijl Tantor zijn onderbroken tocht in de tegenovergestelde richting voortzette.

Een uur lang „fourageerde” de aap-mensch. Een hoog nest moest hem zijn warmen, verschen oogst afstaan. Vruchten, bessen en zachte pisangs vormden een plaatsje op zijn menu, naarmate hij ze toevallig zag, want dergelijk voedsel zocht hij niet. Vleesch, vleesch, vleesch! Op vleesch maakte Tarzan van de Apen jacht; maar soms, zooals vandaag, kon hij geen vleesch vinden.

En terwijl hij door den jungle rondzwierf, hield zijn steeds werkzame geest zich niet alleen bezig met zijn jacht, maar ook met vele andere onderwerpen. Hij had de gewoonte om zich dikwijls de gebeurtenissen van de vorige dagen en uren in zijn geheugen terug te roepen. Hij dacht na over de gravende zwarten in de vreemde, overdekte kuil, die zij hadden achtergelaten. Hij vroeg zich steeds en steeds weer af wat de bedoeling ervan zijn kon. Hij vergeleek waarnemingen en kwam tot oordeelen. Hij vergeleek oordeelen en kwam tot conclusies – niet altijd correcte conclusies weliswaar, maar hij gebruikte tenminste zijn hersens voor het doel, waarmede God

ze hem gegeven had, wat te minder moeilijk was, omdat hij daardoor niet gehandicapt werd door het gewoonlijk verkeerde oordeel van anderen.

En terwijl hij over die overdekte kuil nadacht, rees plotseling voor zijn geestesoog een groot, grijszwart lichaam op, dat zwaar langs een junglepad stapte. Onmiddellijk voelde de jonge man een schok van angst. Gewoonlijk volgde de daad bij den aap-mensch dadelijk op het besluit en ook nu snelde hij door de bebladerde takken nog voor het besef van de bedoeling van de kuil feitelijk heelemaal tot hem doorgedrongen was.

Zich van den eenen zwaaienden tak op den anderen slingerende, vloog hij door het middelste terras, waar de boomen het dichtst naast elkaar groeiden. Weer liet hij zich op den grond vallen en snelde dan vlug en stil voort over het tapijt van rottende vegetatie, om weer in de boomen te springen, wanneer het dicht in elkaar groeiende onderhout hard loopen op den grond onmogelijk maakte.

In zijn angst liet hij alle voorzichtigheid varen. De voorzichtigheid van het dier maakte plaats voor de trouw van den mensch. En zoo kwam het, dat hij een groote open plek zonder één boom binnenging zonder te denken aan wat hem aan de overzijde den weg zou kunnen versperren.

Hij was nauwelijks halverwege toen enkele yards voor hem uit een boschje hoge grassen een zestal schetterende vogels opvloog. Onmiddellijk ging

Tarzan op zijde, want hij wist maar al te goed welk dier zich altijd in de buurt van die kleine schildwachten ophoudt. Bijna gelijktijdig krabbelde Buto, de rhinoceros, op zijn korte pooten en deed een woesten aanval. Op goed geluk af valt Buto, de rhinoceros, aan. Met zijn kleine, zwakke oogen ziet hij maar heel slecht, zelfs op korte afstanden, en het is daarom moeilijk uit te maken of zijn doellooze aanvallen het gevolg zijn van zijn panischen schrik, wanneer hij probeert te ontsnappen, of van het prikkelbare humeur, dat men hem gewoonlijk toeschrijft. En dat is niet van weinig belang voor dengene, dien hij aanvalt, want wanneer deze gepakt en door elkaar geschud wordt, is de kans heel groot, dat niets hem daarna nog zal interesseeren.

Dien dag wilde het toeval, dat Buto recht op Tarzan aanstormde over de enkele yards hoog gras, die hen scheidde. Het toeval dreef hem in de richting van den aap-mensch en dan zagen zijn kleine oogjes den vijand, dien hij nu met luid gesnuif aanviel. De kleine neushoornvogeltjes fladderden en cirkelden om hun reusachtigen beschermer. Tusschen de takken van de boomen aan den rand van de open plek twetterden en schetterden een twintig of meer kleine apen, toen het luide gesnuif van het woedende dier hen bang naar de bovenste terrassen vluchten deed. Tarzan alleen scheen onverschillig en kalm. Hij had geen tijd gehad om de veiligheid der boomen aan gene zijde van de open plek te zoeken,

maar evenmin voelde hij lust zich door Buto te laten ophouden. Hij had het domme dier vroeger al leeren kennen en een groote minachting voor hem opgevat.

En thans was Buto vlak bij hem; de massieve kop omlaag en den langen, zwaren hoorn vooruit voor het vreeselijke werk, waarvoor de natuur dien bestemd had; maar toen hij dezen omhoog stak, sloeg zijn wapen slechts door de ijle lucht, want de aapmensch was opgesprongen met een katachtigen sprong, die hem boven den dreigenden hoorn uit op den breeden rug van den rhinoceros bracht. Nog een sprong en hij was achter het dier op den grond en snelde als een hinde naar de boomen.

Buto, woest door de vreemde verdwijning van zijn buit, keerde zich om en viel aan in een andere richting, welke toevallig niet de richting was, waarin Tarzan vluchtte, zoodat de aap-mensch veilig in de boomen kwam en zijn tocht door het woud voortzetten kon.

Op korten afstand voor hem bewoog Tantor zich kalm langs het olifantenpad en voor Tantor luisterde de op den grond liggende zwarte krijger ingespannen op het midden van het pad. Dan hoorde hij het geluid, waarop hij gehoopt had – het krakend geluid, dat de nadering van een olifant aankondigde.

Rechts en links van hem in andere gedeelten van den jungle lagen andere krijgers op den loer. Een zacht signaal, dat van den een naar den ander ging, bracht den verst verwijderde op de hoogte van het

feit, dat de prooi in aantocht was. Vlug trokken zij zich samen naar het pad en klommen in boomen, die windafwaarts waren van het punt, waar Tantor langs hen moest komen. Zwijgend wachtten zij en werden beloond door het zien van een groote dikhuid, die in zijn slag tanden een grooten voorraad ivoor droeg, welke hun hebzuchtige harten harder deed kloppen.

Nauwlijks was hij voorbij of de krijgers klommen uit hun hooge schuilplaatsen. Zij waren nu niet langer stil, maar begonnen in plaats daarvan, toen zij op den grond kwamen, in hun handen te klappen en luid te schreeuwen. Een oogenblik bleef Tantor, de olifant, met opgeheven slurf en staart en met groote opgestoken ooren staan; om dan met een snellen, schuifelenden pas het pad verder af te gaan – recht op de overdekte kuil met de scherpe, in den grond gestoken stokken aan.

Achter hem kwamen de schreeuwende krijgers, die hem voortjoegen in de snelle vlucht, welke een zorgvuldig onderzoek van den grond voor hem niet toeliet. Tantor, die zijn tegenstanders met één enkelen aanval uit elkaar had kunnen doen stuiven, vluchtte als een angstige hinde – vluchtte naar een afschuwelijken marteldood.

En achter hen allen kwam Tarzan, vliegend door het junglewoud met de snelheid en behendigheid van een eekhoorn, want hij had het geschreeuw der krijgers gehoord en de beteekenis daarvan dadelijk begrepen. Eenmaal uitte hij een doordringenden gil,

die door den jungle weerklonk; maar in zijn panischen angst hoorde Tantor dien niet of durfde, als hij hem hoorde, niet blijven staan om erop te letten.

Thans was de reusachtige dikhuid slechts nog enkele yards van den dood, die naar hem loerde; de zwarten, zeker van hun succes, gilden en sprongen: achter hem aan, zwaaiend met hun oorlogssperen en bij voorbaat reeds juichend om den buit van het kostbare ivoor, dat hij met zich droeg, en om de heerlijke olifantenlapjes, welke dien avond hun deel zouden zijn.

Zóó geheel gingen zij in hun vreugde op, dat zij niet eens den mensch-aap boven hun hoofden zagen of hoorden voorbijgaan; trouwens Tantor zag of hoorde hem ook niet, ofschoon Tarzan hem toeriep stil te blijven staan.

Een paar stappen nog en Tantor zou in de scherpe stokken terechtkomen; Tarzan vloog letterlijk door de boomen, tot hij op gelijke hoogte met het vluchtende dier gekomen en dan vóór hem was. Bij den rand van de kuil sprong de aap-mensch in het midden van het pad op den grond. Tantor was vlak voor hem, vóór zijn zwakke oogen hem in staat stelden zijn ouden vriend te herkennen.

„Blijf staan!” riep Tarzan en het groote dier bleef voor de opgeheven hand staan.

Tarzan keerde zich om en trapte iets van de bladeren en de aarde, die de kuil bedekten, weg. Onmiddellijk zag en begreep Tantor het.

„Vecht!” bromde Tarzan. „Zij komen achter je.” Maar Tantor, de olifant, is een groote klomp zenuwen en op dat oogenblik verkeerde hij in een panischen angst.

Voor hem gaapte de kuil, hoe ver wist hij niet, maar rechts en links van hem lag de door menschen nog onbetreden jungle. Met een gil maakte het groote dier een hoek van negentig graden en baande zich een luidruchtigen weg door den stevigen muur van verwarde vegetatie, die iedereen, behalve hem, tegengehouden zou hebben.

Tarzan, die op den rand van de kuil stond, glimlachte, toen hij naar de schandelijke vlucht van Tantor keek. Weldra zouden de zwarten komen. Het zou het beste zijn, als Tarzan van de Apen van het tooneel verdween. Hij probeerde een stap van den rand van de kuil te doen, maar toen hij het gewicht van zijn lichaam op zijn linkervoet overbracht, brokkelde de aarde af. Tarzan deed een Herculische poging om zich voorover te werpen, maar het was te laat. Achterover viel hij naar de scherpe stokken op den bodem van de kuil.

Toen een oogenblik later de zwarten kwamen, zagen zij zelfs van verren afstand, dat Tantor hun ontsnapt was, want de grootte van het gat in de overdekte kuil was te klein voor het groote lichaam van een olifant. Eerst dachten zij, dat het dier één zwaren poot door het bovengedeelte gezet en zich toen teruggetrokken had; maar toen zij bij den rand

van de kuil kwamen en daarover heen keken, sperden zij hun oogen wijd open van verbazing, want, rustig en stil, lag op den bodem het naakte lichaam van een blanken reus.

Sommigen hunner hadden den boschgod reeds vroeger gezien en deinsden in angst terug, vol ontzag voor het wezen, waarvan zij eenigen tijd geloofd hadden, dat het de wonderbaarlijke machten van een demon bezat; doch anderen drongen vooruit, alleen denkend aan de gevangenneming van een vijand, sprongen in de kuil en haalden Tarzan eruit.

Er was geen schram op zijn lichaam te zien. De scherpe stokken hadden hem niet doorboord – slechts een opgezwollen plek onder aan zijn schedel toonde aan, dat hij gewond was. Bij het achterovervallen was zijn hoofd terechtgekomen tegen een der zijkanten van een paal, waardoor hij zijn bewustzijn verloren had. De zwarten merkten dat heel gauw, waarom zij de armen en de beenen van hun gevangene bonden, vóórdát hij zijn bewustzijn terugkrijgen zou, want zij hadden geleerd een grooten eerbied te hebben voor dit vreemde mensch-dier, dat omging met de behaarde boommenschen.

Zij hadden hem pas een kort eind naar het dorp gedragen, toen de oogleden van den aapmensch begonnen te beven, en hij ze opsloeg. Hij keek een oogenblik verbijsterd om zich heen; dan kwam zijn bewustzijn geheel terug en beseftte hij het precaire van den toestand, waarin hij verkeerde. Bijna van af

zijn geboorte eraan gewend alleen op zichzelf en zijn eigen hulpmiddelen te vertrouwen, trachtte hij geen hulp van buiten te krijgen, maar concentreerde hij al zijn gedachten op een overweging van de mogelijkheden tot ontvluchting, die binnen zijn eigen bereik lagen.

Hij durfde, terwijl de zwarten hem droegen, de sterkte van de touwen niet op de proef te stellen, uit vrees, dat zij bang worden en er nog meer touwen bij doen zouden. Al heel gauw ontdekten de negers, dat hij tot zijn bewustzijn teruggekeerd was, en daar zij weinig lust hadden den zwaren man door de junglehitte te dragen, zetten zij hem neer en dwongen hem te loopen, hem nu en dan met hun speren prikkend, waarbij zij echter heel duidelijk het bijgeloovig ontzag, dat zij voor hem hadden, blijken lieten.

Toen zij zagen, dat hun steken geen uiterlijk bewijs van pijn brachten, werd hun ontzag nog grooter, zoodat zij er weldra mede ophielden, daar zij half geloofden, dat deze vreemde blanke reus een bovennatuurlijk wezen en dus ongevoelig voor pijn was.

Toen zij het dorp naderden, stieten zij de overwinnende kreten van triompheerende krijgers uit, zoodat tegen het oogenblik, dat zij dansend en hun speren zwaaiend, bij de poort kwamen, een groote menigte mannen, vrouwen en kinderen daar bijeen was om ze te begroeten en het verhaal van hun avontuur te hooren.

Toen de blikken der dorpingen op den gevangene vielen, werden zij wild en staarden zij met groote,

ongeloovige oogen den aap-mensch aan. Maanden lang hadden zij in een voortdurenden angst geleefd voor een blanken demon, dien slechts weinigen hadden aanschouwd en daarna waren blijven leven om hem te beschrijven.

Krijgers waren bijna binnen het gezicht van het dorp even geheimzinnig en plotseling alsof zij door de aarde verzwolgen waren, uit het midden van hun makkers verdwenen, en later waren hun lijken als uit den hemel in de dorpsstraat gevallen.

Dat angstaanjagende wezen was 's nachts in de hutten van het dorp gekomen, had gedood en was dan weer verdwenen, behalve de lijken in de hut nog de vreemde bewijzen van een griezelig gevoel voor humor achterlatend.

Maar nu was hij in hun macht! Niet langer kon hij hen nu terroriseeren. Langzaam drong het besef daarvan tot hen door. Een vrouw kwam gillend aangevlogen en sloeg den aap-mensch in zijn gezicht. Anderen volgden haar voorbeeld, tot Tarzan door een vechtenden, gillenden troep inboorlingen omgeven was.

Doch dan kwam Mbonga, het opperhoofd, sloeg met zijn speer zwaar over de schouders van zijn onderdanen en joeg ze weg.

„We zullen hem tot vanavond bewaren,” zeide hij.

Ver weg in den jungle stond Tantor, de olifant, nadat zijn eerste panische schrik overwonnen was, met opgestoken ooren en slingerende slurf. Wat ging

er door de kronkelingen van zijn wild brein? Kon hij naar Tarzan zoeken? Kon hij zich den dienst, dien de aap-mensch hem bewezen had, herinneren en beseffen? Daar kon geen twijfel aan zijn. Maar kon hij dankbaarheid voelen? Zou hij zijn eigen leven gewaagd hebben om Tarzan te redden, als hij het gevaar gekend had, dat zijn vriend liep? Het valt te betwijfelen. Iedereen, die iets van olifanten weet, zal het betwijfelen. Engelschen, die in Indië veel op olifanten gejaagd hebben, zullen u zeggen, dat zij nooit een voorbeeld gehoord hebben, waarin een van die dieren een mensch, die in gevaar verkeert, te hulp gekomen is, zelfs wanneer de mensch hem dikwijls vriendschap bewezen heeft. En daarom moet betwijfeld worden of Tantor getracht zou hebben zijn instinctieve vrees voor de negers te overwinnen, om Tarzan te helpen.

De kreten van de woedende dorpelingen drongen zwak in zijn gevoelige ooren door en hij keerde zich om, als dacht hij erover in zijn angst verder te vluchten; maar iets hield hem staande en weer keerde hij zich om, stak zijn slurf in de hoogte en stiet een schellen kreet uit.

Dan bleef hij staan luisteren.

In het ver verwijderde dorp, waar Mbonga de rust en de orde hersteld had, was de stem van Tantor nauwelijks hoorbaar voor de zwarten, maar voor de scherpe ooren van Tarzan van de Apen was het een blijde boodschap.

De negers brachten hem naar een hut, waar hij bewaakt kon worden tot het begin van de nachtelijke orgie, waarin hij den marteldood zou kunnen ondergaan. Hij bleef staan toen hij Tantor's stem hoorde, hief zijn hoofd hemelwaarts en stiet den angstaanjagenden kreet uit, die den bijgeloovigen zwarten een koude rilling door de leden joeg en de krijgers, die hem bewaakten, achteruit deed springen, hoewel de armen van hun gevangene stevig achter hem gebonden waren.

Met opgeheven speren omringden zij hem, toen hij nog een oogenblik langer bleef staan luisteren. Heel uit de verte klonk als antwoord een kreet en Tarzan van de Apen keerde zich voldaan om en vervolgde kalm zijn weg naar de hut, waar hij gevangen gezet moest worden.

De namiddag verliep. Uit het dorp hoorde de aap-mensch het lawaai van de voorbereiding voor het feest. Door den ingang van de hut zag hij de vrouwen de vuren aanleggen en haar aarden ketels met water vullen; maar vóór alles luisterde hij naar de komst van Tantor.

Zelfs Tarzan had maar half geloofd, dat hij komen zou. Hij kende Tantor zelfs beter dan Tantor zichzelf kende. Hij kende het angstige hart, dat in het reuzenlichaam klopte. Hij kende den panischen schrik, dien de lucht der Gomangani dat woeste hart inboezemde, en naar mate de avond naderde, stierf de hoop in zijn hart en in de stoïcijn-

sche kalmte van het wilde dier, dat hij was, berustte hij erin het lot, dat hem te wachten stond, tegemoet te gaan.

Den geheelen middag worstelde, worstelde en worstelde hij met de touwen, die zijn vuisten bonden. Langzaam gaven zij mede. Hij zou misschien zijn handen kunnen vrij maken vóór zij hem kwamen halen om geslacht te worden, en als dat gebeurde – Tarzan likte op zijn lippen in blijde verwachting en glimlachte een grimmigen grijns. Hij voelde het zachte vleesch al onder zijn vingers en zijn tanden wegzinken in de kelen van zijn vijanden. Hij zou hen zijn wraak doen voelen vóór zij hem overweldigden.

Eindelijk kwamen zij – beschilderde, bevederde krijgers – zelfs leelijker nog dan de natuur hen had willen doen zijn. Zij kwamen en duwden hem naar buiten, waar zijn verschijnen begroet werd met de wilde kreten van de verzamelde dorpelingen.

Zij brachten hem naar de paal en toen zij hem daar stevig aan vast wilden binden alvorens den doodendans te beginnen, spande Tarzan zijn machtige spieren en deed met één machtigen ruk de touwen springen, die zijn handen gebonden hadden. Bliksemsnel sprong hij tusschen de krijgers, die het dichtst bij hem stonden. Een slag velde er één ter aarde, terwijl de aap-mensch reeds op de borst van een ander sprong. Zijn tanden waren oogenblikkelijk in den keelader van zijn tegenstander geboord, doch

dan sprongen een vijftigtal negers op hem en trokken hem op den grond.

Slaande, klauwend en bijtend vocht de aapmenschen – vocht, zooals zijn pleegouders hem geleerd hadden te vechten – vocht als een wild dier, dat in het nauw gedreven wordt. Zijn kracht, zijn behendigheid, zijn moed en zijn begrip maakten, dat hij zich in een handgemeen makkelijk meten kon met een zestal zwarten, maar zelfs Tarzan van de Apen kon niet hopen, dat hij met succes optreden kon tegen vijftig man.

Langzaam overweldigden zij hem, ofschoon een twintigtal hunner bloedde uit zware wonden, en twee volkomen stil lagen onder de trappelende voeten en de rollende lichamen der vechtenden.

Overweldigen konden zij hem misschien, maar zouden zij hem overweldigd kunnen houden, terwijl zij hem bonden? Een half uur van wanhopige pogingen overtuigden hen, dat zij het niet konden, waarom Mbonga, die, evenals alle goede heerschers, zich veilig op den achtergrond teruggetrokken had, een van zijn onderdanen toeriep het slachtoffer met een speer te doorboren. Langzaam ging de krijger naar hem toe.

Hij stond met opgeheven speer boven zijn hoofd te wachten op het oogenblik, dat een kwetsbaar gedeelte van het lichaam van den aap-mensch bloot zou komen, zonder dat hij gevaar liep een der zwarten te wonden. Dichter en dichter kwam hij bij en volgde

de bewegingen van de door elkaar wriemelende strijders. Het gegrom van den aapmensch joeg hem koude rillingen over zijn rug en deed hem voorzichtig te werk gaan, bang als hij was, dat hij met zijn eersten worp missen zou, waardoor hij bloot zou staan aan die meedoogenlooze tanden en krachtige handen.

Eindelijk vond hij een opening. Hooger hief hij zijn speer op; zijn spieren spanden zich en rolden onder zijn glanzende, ebbenhoutkleurige huid en dan klonk van uit den jungle aan gene zijde van de palissade een donderend gekraak. De omhoog geheven hand bleef rusten, de neger wierp een vluggen blik in de richting van het lawaai, zooals ook de andere zwarten deden, die niet bezig waren met de overweldiging van den aap-mensch.

In den glans van de vuren zagen zij een groot lichaam boven de barrière uitsteken. Zij zagen de palissade naar binnen vallen. Zij zagen die uit elkaar splinteren alsof hij van stroo gebouwd was, en een oogenblik later donderde Tantor, de olifant, recht op hen af.

Gillend van angst, vluchtten de zwarten naar rechts en naar links. Sommigen, die met Tarzan vochten, hoorden het en vluchtten eveneens, maar enkelen waren zóó door moordlust beziel, dat zij de nadering van den grooten olifant niet eens merkten.

Dezen viel Tantor, woest trompettend, aan. Boven hen bleef hij staan, zijn gevoelige slurf sloeg onder

hen en eindelijk vond hij Tarzan, bloedend, maar nog vechtend.

Een krijger sloeg zijn oogen op. Boven hem doemde het reusachtige lichaam van de dikhuid op; de kleine oogen – boosaardig, vreeselijk, angstaanjagend – weerkaatsten het licht der vuren. De krijger gilte, en terwijl hij gilte, omcirkelde de kronkelende slurf hem, lichtte hem hoog boven den grond op en slingerde hem de vluchtende menigte na.

Een ander en nog een ander rukte Tantor van het lichaam van den aap-mensch en wierp ze naar rechts en naar links, waar zij òf steunend òf heel kalm bleven liggen, al naar gelang de dood langzaam of dadelijk kwam.

Op een afstand verzamelde Mbonga zijn krijgers. Zijn hebzuchtige oogen hadden de groote ivoren slag tanden van den olifant gezien. Nadat de eerste schrik verdwenen was, drong hij zijn mannen naar voren om met hun zware olifantensperen aan te vallen; maar op het oogenblik, dat zij kwamen, zette Tantor Tarzan op zijn breeden kop, keerde zich om en liep door het groote gat, dat hij in de palissade gemaakt had, den jungle in.

Olifantenjagers kunnen misschien gelijk hebben, wanneer zij beweren, dat dit dier niet zoo'n dienst bewezen zou hebben aan een mensch, maar voor Tantor was Tarzan geen mensch – was hij slechts een mede-jungledier.

Op die wijze kweet Tantor, de olifant, zich van

een verplichting tegenover Tarzan van de Apen en bezegelde daardoor des te meer de vriendschap, die tusschen hen bestaan had sedert Tarzan als een kleine bruine jongen op Tantor's rug door den door de maan beschenen jungle onder de aequatoriale sterren reed.